

Το αξίωμα του νομάρχη στην Ελλάδα έπαισε να υφίσταται, μετά την κατάργηση των νομαρχιών με την διοικητική μεταρρύθμιση του σχεδίου Καλλικράτης.

Ιστορικό υπόβαθρο [Επεξεργασία | επεξεργασία κώδικα]

Από το 1833 έως το 1994 ο νομάρχης διορίζοταν από την εκάστοτε κυβέρνηση και δεν είχε συγκεκριμένη θητεία. Κατά παράδοση υπέβαλλε την παραίτησή του όταν άλλαζε η κυβέρνηση ή του το ζητούσε ο υπουργός Εσωτερικών.

Η νομαρχία ως ΟΤΑ [Επεξεργασία | επεξεργασία κώδικα]

Το 1994 η νομαρχία καθιερώθηκε ως δευτεροβάθμιος οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης (Ν.2218/1994) και τα εκτελεστικά όργανα της που αποτελούνταν από τον νομάρχη και το νομαρχιακό συμβούλιο, έγιναν αιρετά με τετραετή θητεία, εκλεγόμενα την ίδια ημέρα με τα όργανα των δήμων και κοινοτήών. Οι πρώτες νομαρχιακές εκλογές έλαβαν χώρα στις 16/23 Οκτωβρίου 1994 και οι πρώτοι αιρετοί νομάρχες ανέλαβαν καθήκοντα με την έναρξη του 1995. Η ιδιότητα του νομάρχη ήταν ασυμβίβαστη με όποιο άλλο δημόσιο αξίωμα, τοπικό ή εθνικό.

Περιφερειάρχης

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Περιφερειάρχης ονομάζεται ο αιρετός επικεφαλής μιας περιφέρειας της Ελλάδας.

Παλαιότερα οριζόταν από την εκάστοτε Κυβέρνηση, ενώ σύμφωνα με τον νόμο 3852/2010 «Νέα Αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης - Πρόγραμμα Καλλικράτης»^[1], εκλέγεται άμεσα από το λαό, κατά τη διάρκεια των Δημοτικών και περιφερειακών εκλογών. Ο περιφερειάρχης μαζί με τους αντιπεριφερειάρχες και το περιφερειακό συμβούλιο αποτελεί το αιρετό όργανο του δευτέρου βαθμού τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Ο περιφερειάρχης συνεπικουρείται από τους αντιπεριφερειάρχες που είναι επιλεγμένοι από τον περιφερειάρχη, περιφερειακοί σύμβουλοι.

Διακρίνονται σε χωρικούς και θεματικούς, με τους θεματικούς να αναλαμβάνουν την ευθύνη των βασικών τομέων αρμοδιότητας της περιφέρειας και τους χωρικούς να είναι αρμόδιοι για συγκεκριμένες γεωγραφικές περιοχές της Περιφερειακής Αυτοδιοίκησης, που ταυτίζονται με τις τέως Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις και τα Νομαρχιακά Διαμερίσματα.^[2]

Καλλικράτης